

Miča
Vipotnik

VETROVI ODPIHNEJO

boleče občutke dneva
zabrišejo brazde vtisa
Razburkano nebo pije razum
telo hodi po zemlji
in obupuje

Poiščem si zavetje
med belimi in rdečimi oleandri
na mehki travi
Pokrajina misli
je neznosna

USODA MARJETICE

Kljubuje vetru
z obrazom proti nebu
z obliko sonca belih žarkov
v travah z roso
z zelenjem poletja
čaka da jo poteptajo

SKOZI DESETLETJE SO SE SPREHAJALI

veter jim je vzbujal večno grozo
 gorate misli
 podile dolgčas
 Otroštvo je pozabljeno tavalo
 za njimi
 že dolgo niso več čutili ljubezni
 svet je odhajal mimo
 neopazen in mračen

Še vedno se sprehajajo
 le oči so jim še globje in blatne
 pogled utrujen
 korak težak
 dotrajali so

Starci so smehljaje pozdravljali
 onostranstvo

ZANIMIVI OBČUTKI

vsakodnevnega bivanja
 odmevajo v trenutkih
 Polnim se oblakom v prid
 kolesje časa topota
 enakomerno izginjajo
 in se pojavljajo ljudje

TO BOLESTNO OBZORJE PRED MENOJ

izžareva zlobne žarke
 zenice so prepolne
 da bi ugledale pomladno lastovko
 Brezmejne trave me ne izpuste
 iz svojih poti

LEP DAN JE IN MORJE JE ČISTO

zvezde že začenjajo utripati
 noč je vpila svetlobo
 drevesa so potemnela
 le ladje se belijo na vodi
 zarezane so v morju
 vse se je umirilo
 in misli so mirne in čiste

spomini blagi in zamegljeni
 razkoraki med dnevi so polni
 Narava je blizu in molči

Prijatelj podarja še eno življenje
 dober je in molči
 oglušujoča tišina razkraja zvoke

Valovite sanje se vzpenjajo proti nebu
 kot svetleče kresnice
 zrak objema bilke

Trenutek počakaj
 ne uidi mi

ISKALA SEM V OTOPELIH SMEREH
 brezizrazno stopajoč
 po drevoredih
 oglušujočega krika
 notranjost je željno žuborela

uničila sem občutek
 z bežnim dotikom razuma
 kakor vsakokrat

črni oblaki
 beli dnevi
 kaj le iščem v svetu brez barv

DOGODILO SE JE VELIKO STVARI
 otežile so brezmejnost
 meglice so omeglile ozračje
 zbrzele proti morju
 Pot je bila dolga blago ovinkasta
 drevesa so divje mirila
 veje so prepletale sončni sij
 imela sem rada

Presenečenja se zlivajo v tegobo
 pritemnela je ptica razširjenih kril
 molče krožila
 Verjetnost da bo preživela
 je bila majhna

Izvezla je bajko in
 z njo pokrila otroka
 vsi otroci so prekriti z bajkami
 Zdrami se zaspanka
 prebujenost je vrlina

PREBRODITI TO VESELJAŠTVO

dotikajoč se mehkebnega obzorja
 napojiti zemljo s solzami
 da bo trava bujnejša in bolj zelena
 njena igrivost da bo popolnejša
 loviti žarke po vsem svetu
 in splesti najlepšo mavrico
 pozdravljati ljudi in rože
 sočustvovati z nepremičnimi
 drevesi in preplavljen z življenjem
 umreti

MISLILA SEM DA BO JUTRO

a bil je že davno dan
 Danes se čudno smehlja
 kot bi pihal veter s pašnika
 Škoda da se okamenela žalost
 ne zdrobi v prah
 Misel se je utrnila v pozabo

Obupanci hočejo srečo
 pozabi na smrekov gozd
 in tiho dolino
 betonski pekel te čaka

Zagledam samoto in postane mi samotno
 dober dan me pozdravi in pravi
 da je veličastna
 Odpljusnila si je zlobo z obraza
 kot kapljico rose
 Deževno bo